

U SPOMEN ANTE BILOKAPIĆ IN MEMORIAM, ANTE BILOKAPIĆ

franjevac, teolog, ekumenist, misionar
(Udovičić, 5. lipnja 1948. – Zadar, 19. prosinca 2020.),

U Zadru je u subotu 19. prosinca 2020. preminuo dr. Ante Bilokapić, svećenik Franjevačke provincije sv. Jeronima u Dalmaciji i Istri. Pokopan je prema vlastitoj želji u Splitu, na groblju Lovrinac, 23. prosinca. U rodnom selu Udovičić završio je prva četiri razreda osnovne škole, a ostala četiri u općinskom sjedištu, u Otoku kraj Sinja. Sjemenište je pohađao je u Splitu, u Nadbiskupskom sjemeništu na Poljudu. Godinu uvođenja u redovnički život, tzv. novicijat, proveo je 1969. u Franjevačkom samostanu na otočiću Košljunu, u neposrednoj blizini otoka Krka. Školovanje je nastavio u Dubrovniku, gdje je završio dvije godine filozofije. Potom odlazi u Zagreb, gdje je na Katoličkom bogoslovnom fakultetu završio dvije godine teologije, a treću u Splitu. Za svećenika je zaređen u lipnju 1975. Nakon ređenja poslan je u Rim na poslijediplomski studij dogmatske teologije na Franjevačko učilište *Antonianum*. Bilokapić je u 1977. magistrirao s temom „Josip Juraj Strossmayer na svjetskoj pozornici”, a 1980. doktorirao s temom „Teološki radikalizam Matije Vlačića Ilirika”.

Nakon završenog studija boravio je u Hvaru u samostanu Gospe od Milosti, a 1982. godine postaje župni vikar Župe Presvetog Srca Isusova u zadarskoj Voštarnici. Godine 1984. odlazi u Njemačku kao misionar za katolike hrvatskoga govornog područja. U Njemačkoj djeluje u Hrvatskoj katoličkoj misiji Göppingen - Geislingen. Uoči Domovinskog rata odlazi u Split, gdje je od 1991. gvardijan samostana sv. Ante, profesor na Teologiji i vojni kapelan. Za službu vojnog kapelana dobio je i Spomenicu Domovinskog rata.

Godine 1997. fra Ante se vraća u Njemačku i postaje voditelj Hrvatske katoličke misije u Wiesbadenu. U glavnom gradu savezne zemlje Hessen ostaje gotovo dva desetljeća, što je u životopisu dr. Bilokapića razdoblje najdužeg boravka na jednome mjestu. U Wiesbadenu bio je aktivni član Hrvatske kulturne zajednice te član uredništva glasnika *Riječ*. Bio je veliki pobornik održavanja nastave na hrvatskom jeziku u školama u Hessenu i uvijek je u tome pomagao učitelje i učiteljice. Za vrijeme njegova župnikovanja podignut je Hrvatski župni dom „Kardinal Franjo Kuharić”. U Wiesbadenu je ostao do 2016., kada je opet imenovan gvardijanom splitskog samostana sv. Ante. Na Poljudu ostaje do 2019. godine, kad biva premješten na otok Pašman, s brigom za samostan sv. Dujma u Kraju.

Osobno pamtim fra dr. Antu Bilokapića prije svega kao dobrog čovjeka. Imao je veliko srce i osebujan karakter, a često se volio šaliti. Bio je dobar dušobrižnik, koji je volio pomagati ljudima i dijeliti ono što je posjedovao. Naši teološki razgovori, Ante, franjevačkog redovnika, i

mene, evangeličko-luteranskog svećenika, ponekad su bili dugački, a u razdoblju kada sam živio u Wiesbadenu i Mainzu, znali smo se čuti gotovo svaki tjedan i često smo skupa ručali. Vezivao nas je zajednički istraživački interes za život i djelo najvećeg protestantskog teologa koji se rodio na tlu današnje Hrvatske - Matiju Vlačića Ilirika (Labin, 3. ožujka 1520. – Frankfurt, 11. ožujka 1575.). Obojica smo doktorirali na sličnim temama o Flaciusu, tako da smo uvijek imali temu za razgovor. Ante je odlično poznao protestantsku teologiju.

U sjećanju mi je ostala njegova priča kako mu je bilo zabranjeno tiskati disertaciju, zato što je sadržavala kritiku Katoličke Crkve. No da bi dobio zvanje doktora, morao je tiskati rad, pa je na koncu napravljen kompromis i 1981. objavljen mu je samo separat kome je dano ime „Književna aktivnost Matije Vlačića Ilirika”. Drugim riječima, njegov akademski rad bio je cenzuriran. To iskustvo ga je dosta razočaralo. U Mannheimu je u veljači 1991. sudjelovao na simpoziju posvećenom Vlačiću, kao i u Labinu, u travnju 2001., na prvom međunarodnom znanstvenom skupu „Matija Vlačić Ilirik”.

Organizator manheimskog skupa bio je još jedan istaknuti Hrvat s njemačkom adresom - prof. dr. Josip Matešić (Kaptol kraj Požege, 4. rujna 1927. – Mannheim, 25. ožujka 2020.), osnivač i dugogodišnji direktor Slavističkog seminara Sveučilišta u Mannheimu.

Posljednji put sam dragog prijatelja vidio 21. kolovoza 2019., kada sam ga posjetio u samostanu na Poljudu. Već mu je tada zdravlje bilo narušeno. Sjećam se kako smo Jakov fra Rafael Romić i ja bili zabrinuti za Antu. Upravo je tih dana čuo da se mora seliti u zadarski arhipelag i uopće nije bio sretan zbog te odluke Provincije. No kao poslušni sluga Crkve pokorio se tome, kao što je to činio čitavog života.

Hvala mu za sve što je učinio za hrvatski narod i za promidžbu ekumenizma!

Miserum est carere consuetudine amicorum.

Tužno je biti bez prijatelja.

(A još tužnije izgubiti jednog pravog, moj dodatak).

Izabrane publikacije:

Attività letteraria di Mattia Flacio Ilirico (1520-1575). Pars Dissertationis (Pontificia Universitas Antonianum. Facultas Theologica – Sectio dogmatica. Theses ad lauraem n. 267). Roma 1981, 87 stranica

Teološke razlike u nauci istočne i zapadne Crkve // *Crkva u svijetu*, 17/2(1982.), str. 112-122.

Teološke razlike u nauku Katoličke i Evangeličke crkve. Što ih razdvaja i što ih povezuje. U povodu 500. obljetnice rođenja Martina Luthera (1483-1983) // *Crkva u svijetu*, 19/1(1984), str. 20-29.

Die Erbsünde in der Lehre des M. Flacius Illyricus // *Matthias Flacius Illyricus - Leben & Werk*, Internationales Symposium, Mannheim, Februar 1991/ Südosteuropa-Gesellschaft. Josip Matešić (Hrsg.) - München: Südosteuropa-Ges., 1993, Südosteuropa-Studien Bd. 53, str. 43-52.

Teološke rasprave i formulacije u 16. stoljeću i Matija Vlačić Ilirik // *Matija Vlačić Ilirik*: zbornik radova s međunarodnog znanstvenog skupa „Matija Vlačić Ilirik”, Labin, 20. - 21. travnja 2001. godine, ur. Stanko Jambreč. Labin: Grad Labin, 2004, str. 13-26.

Luka Ilić